

[Justitsministeren.]

administration af et eventuelt tilladt hasardspil kan gennemføres. En lovgivning herom bør i øvrigt ikke gennemføres, før spørgsmålet har været behandlet i straffelovrådet.

De foreliggende straffesager om overtrædelse af straffelovens § 203 synes at vise, at adgang til hasardspil i hvert fald i et vist omfang er forbundet med samfundsmæssige skadevirkninger. Man må endvidere regne med risiko for koncentration af uheldige elementer omkring spillestederne og for, at hasardspil på spillekasinoer vil tiltrække også kriminelle elementer fra udlandet. Der vil herudover opstå spørgsmål om, hvordan man kan sikre sig mod kriminalitet i direkte forbindelse med spillet (falskspil), og mod følgekriminalitet f. eks. i form af berigelsesforbrydelser.

Legalisering af hasardspil må i det hele antages at ville medføre en forøget belastning af politiet i form af dels kontrollerende, dels strafforfølgende virksomhed, og der er efter min opfattelse — der støttes af udtalelser fra politiet — intet grundlag for at antage, at tilladelse til spillekasinoer vil begrænse det ulovlige hasardspil.

Der er således allerede på det foreliggende grundlag adskillige betænkeligheder ved at legalisere spil i spillekasinoer.

På denne baggrund har regeringen i dette forår, da der var fremkommet en række ansøgninger om tilladelse til at oprette spillekasinoer forskellige steder i landet, besluttet ikke at ville tage skridt til at gennemføre sådanne lovændringer, der kunne gøre det muligt at imødekomme en eller flere af ansøgningerne.

Af Finn Christensen til socialministeren (9. juli 1971):

„Vil ministeren redegøre for, hvorledes den i skrivelsen af 14. juni 1971 fra socialministeriet til socialstyrelsen, åndssvageforsorgen, med øjeblikkelig virkning iværksatte blokering af bevilgede midler til såvel projekteringer som nybyggeri og ombygningsarbejder inden for åndssvageforsorgen harmonerer med regeringens gentagne forsikringer om, at statens sparebestræbelser ikke skulle forringe den sociale standard, og vil ministeren i denne

forbindelse oplyse, i hvilket omfang lignende blokering har fundet sted inden for andre områder af den sociale sektor?“

Begrundelse.

I gennem de sidste par måneder er jeg i min egenskab af formand for det vejledende råd ved forsorgscenter II for Nordsjælland blevet bekendt med, at centeret har modtaget afslag på flere andragender om bevillinger til etablering af foranstaltninger for klienter inden for forsorgscenterets område således bl. a. køb af ejendom til brug som pensionat for lettere åndssvage, opførelse af undervisningspavillon i forbindelse med en af centerets eksternatskoler, arealerhvervelse til en træningsskole samt ombygning af allerede erhvervede ejendomme til brug for forsorgscenteret.

Denne praksis fra socialstyrelsens — i realiteten socialministeriets — side har nu fundet udtryk i en skrivelse af 14. juni 1971, hvori socialministeriet henstiller til socialstyrelsen (åndssvageforsorgen) med øjeblikkelig virkning at undlade at iværksætte eller videreføre arbejder — såvel projekteringer som nybyggeri og ombygningsarbejder — om hvilke der ikke over for håndværkere, entreprenører, teknikere eller andre er indgået forpligtelse om projektets iværksættelse eller videreførelse, uanset om standsning vil få konsekvenser i form af tab af afholdte licitationsudgifter el. lign.

Dette medfører reelt for den samlede åndssvageforsorg en blokering af ca. 18 mill. kr. af en på finansloven for 1971-72 meddelt bevilling på i alt ca. 93 mill. kr.

Socialministeriets begrundelse for denne blokering af bevilgede midler er en dæmpning af stigningen i statens udgifter.

I betragtning af regeringens gentagne forsikringer om, at statens sparebestræbelser ikke skulle forringe den sociale standard, forekommer det mig under hensyntagen til den inden for ethvert af åndssvageforsorgens områder herskende mangel på ressourcer i enhver henseende urimeligt at måtte acceptere den væsentlige forringelse af åndssvageforsorgens hjælpemuligheder, som den skete blokering medfører. Der vil således ikke være mulighed for at afhjælpe den stærkt trængte situation inden for åndssvageforsorgen med det til følge, at de af problemerne i forvejen hårdt ramte familier må